

SLADKÝ ŽIVOT

Clare Connellyová
Romeo a Julie
z pouště

CLARE CONNELLYOVÁ

ROMEO A JULIE
Z POUŠTĚ

PŘEKLAD

HELENA DVOŘÁKOVÁ

Milá čtenářko,

tento měsíc si zase budeme hrát na svět plný neexistujících zemí. A nejenom se nacházejících na různých koncích zemského glóbu, ale ztracených tak trochu i v čase.

Když jsem si totiž začal číst příběh pojmenovaný Ukradená princezna od Millie Adamsové, odehrávající se v Monte Blanku, což kdybyste nevěděla, je neuvěřitelně bohatý stát kdesi v Pyrenejích mezi Francií a Španělskem, měl jsem pocit, že některé z postav jsou mně důvěrně známé. A pak jsem si to uvědomil! Violetina sestra Minerva byla přece hlavní hrdinkou příběhu nazvaného Co se takhle vzít?, který jste si mohla přečíst v červnu minulého roku. A Millie Adamsová napsala knihu i o Javierově bratrovi Matteovi (Bez tebe jsem ztracen), kterou si budete moci přečíst v červnu tohoto roku.

Ještě dobrodružnější je to ale v příběhu s názvem Knihovnice a šejk. Ten se odehrává v exotickém Báákí, ale setkáte se tam i s Galilou, královnou Zyrrie, o níž jste si mohla číst v knize Šejkova nevěsta v květnu 2020, a s Fern, královnou z Amary (Hříšná oáza, srpen 2016). A to i o Angelique, královně ze Zamairu, Dani Collinsová román napsala, česky zatím ale nevyšel. A jestli se Hannah stane královnou Báákí? Hádejte!

No a do třetice. Osudy Amíra a Džóháry z knihy Romeo a Julie z pouště jsou zasazeny do krvavé historie sto let trvajících konfliktu jejich zemí – Íškány a Takúlu. O těch jste určitě taky ještě nikdy neslyšela.

A hádejte ještě jednou: co definitivně válku mezi těmito zeměmi ukončí?

*S láskou
Váš Harlequin*

Clare Connellyová

**ROMEO A JULIE
Z POUŠTĚ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Their Impossible Desert Match

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:

Helena Dvořáková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2020 by Clare Connelly

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-7790-7 (EPUB)

ISBN 978-83-276-7791-4 (MOBI)

ISBN 978-83-276-7792-1 (PDF)

PROLOG

Před devatenácti lety. Íškána, královský palác na okraji pohoří Al'amani.

„Mluvte. Hned.“ Nezáleželo na tom, že Jeho královské Výsosti princ Amíru Haddádovi bylo teprve dvanáct let a všichni rádci, kteří se shromáždili v jeho ložnici, byli minimálně třikrát starší. Od narození ho vychovávali tak, aby si uvědomoval svou pozici v království i povinnosti, jichž se jednoho dne ujme.

Přestože ho při pohledu na šest mužů, kteří ve čtyři hodiny ráno napochodovali do jeho soukromých komnat, zaplavila vlna znepokojení, nedával na sobě nic znát. Upíral své tmavé oči na Ahmeda, jednoho z otcových nejspolehlivějších rádců, a tiše vyčkával.

Ahmed popošel o krok dopředu. Stěny ložnice zdobily starobylé gobelíny a Amírovu pozornost na okamžik přitáhl paprsek měsíčního světla, jenž dopadl na stříbrná a modrá vlákna utvářející obraz prastarých akvaduktů na západě země. Věděl však, že musí vstát a čelit tomu, co přijde. Ať už to bude cokoli. Odhrnul tedy přikrývku ušitou z nejjemnějšího plátna a přitiskl chodidla k mozaikové podlaze – odstíny zlaté, modré a zelené vířily pod jeho nohama jako voda a oheň. Navzdory svému věku byl skoro stejně vysoký jako ostatní muži v místnosti.

„Mluvte,“ řekl znovu Amír.

Ahmed pomalu přikývl a vzápětí polkl tak, že se mu viditelně pohnul ohryzek. „Došlo k přepadení, Vaše Výsosti. Zaútočili na konvoj vašich rodičů.“

Amír se napřímil, a zatímco dál soustředěně hleděl na Ahmeda, jeho útroby se svíraly hrůzou a v žilách mu tuhla krev.

„Utrpěli zranění?“

Slyšel, jak jeden z mužů zasténal, ale nespouštěl oči z Ahmeda. K Ahmedovi choval důvěru a pohled na něj ho do jisté míry uklidňoval.

„Ano. Utrpěli zranění... vážná zranění.“ Ahmed si s bolestí ve tváři odkašlal a položil Amírovi ruku na rameno, což bylo něco zcela neslýchaného. „Amíre, jsou mrtví.“

Ahmedova slova překypovala soucitem a žalem. Sloužil Amírovi otci velice dlouho – od chvíle, kdy sám byl ještě chlapec. Bolest, kterou cítil, musela být nesmírně silná.

Amír pokýval hlavou. Věděl, že se svým zármutkem se bude muset vypořádat později, až bude sám. Teprve pak si bude moci dovolit, aby ho bolest z toho, co právě ztratil, srazila na kolena. Nebude truchlit veřejně. To nebyl jeho styl. Jeho země od něj vyžadovala něco jiného. Byl teď králem a musel sloužit svému lidu.

„Kdo to má na svědomí?“

Z řady vystoupil muž v bílé uniformě. Na hrudi se mu houpaly vojenské medaile a jeho obličej zdobil dlouhý, hustý černý knír. „Banda renegátů z Takúlu.“

Amír na okamžik zavřel oči. Země na východě, mezi níž a Íškánou už přes sto let probíhaly prudké střety. Kolik lidí už kvůli nim přišlo o život? A teď zemřeli i jeho rodiče.

A on, Amír, se stal šejkem Íškány.

„Banda renegátů,“ pokračoval tichým hlasem Ahmed, „vedená Jeho Výsostí Džóhárem Kádírem.“

Amír zabořil ruce v bok, zhoupal se na patách

a rozvážně přikývl. Bratr takúlského krále byl známý potíživista. Vědělo se, že sympatizuje s lidmi obývajících příhraničí, kteří dlouhá léta těžili z přetrvávajícího konfliktu a chtěli, aby pokračoval – za každou cenu. Ale tohle?

Tohle byl dosud nevídaný krok. Tohle byl nový zvrat ve stoleté válce. Čin, který nebylo možné odpustit. A Amír věděl, že dokud bude žít, udělá vše pro to, aby za něj Kádírovi zaplatili. Jeho nenávist byla natolik silná, že nic – a nikdo – nemohlo jeho touhu po odplatě uhasit.

PRVNÍ KAPITOLA

Princezna Džóhára Kádírová s vrozenou elegancí přešla po sále. Těšilo ji, že dnešní ples byl pojat jako maškarní a užívala si vítanou anonymitu. Na obličejích měla masku z onyxu a perleti – kolem očních otvorů zdobenou diamanty a na straně dlouhými pštrosími pery –, jež zakrývala vše kromě očí a rtů. Díky ní ji dnes večer neměl nikdo šanci poznat. Snad pouze její nejbližší by dokázali zachytit důvěrně známé jiskření v jejích zlatohnědých očích.

„Nemáš na vybranou, Džóháro. Musí být vidět, že za tímto rozhodnutím stojí celá rodina. Kvůli našemu lidu...“

Ano, kvůli lidu. Uzavření míru se sousední Íškánou bylo nesmírně důležité. Zachránit životy, povede k vyšší bezpečnosti a lepšímu životnímu stylu – ovšemže musí dohodu mezi svým bratrem a sousedním šejkem podpořit.

S tím problémem neměla.

Trápilo ji něco jiného. Skutečnost, že byla vyzvána k návratu do království. Měla definitivně opustit život v New Yorku. Vzdát se důležité práce zaměřené na podporu dětské gramotnosti. Identity, kterou si tam vybudovala. A proč? Aby se vrátila domů do Takúlu, kde na ni čekala předem naplánovaná budoucnost – převážně reprezentativní role v tomhle království a sňatek s mužem, kterého její bratr považoval za nejvhodnějšího, Parisem Alkad'rem?

Přestože ji pouhá představa takového života doslova dusila, věděla, kde se v jejím bratrovi ty přehnaně ochránářské sklony vzaly. Viděl, jak trpěla kvůli Matthewovi – Američanovi, do nějž se zamilovala a který jí zlomil srdce. Novinové články byly neúprosné, bulvární plátky se těšily z její bolesti. Málík ji toho chtěl ušetřit – ale dohodnutý sňatek byl přece jen příliš. Nehledě na to, že manželství, které pro ni on a Paris plánovali, bylo spíš politickým svazkem... a tedy tím posledním, o co by stála!

Zmocnila se jí touha vzdorovat.

Její bratr byl šejk. Byl starší a vychovávali ho jako budoucího vládce země. Naproti tomu Džóháru rodiče nikdy nepovažovali za zvlášť důležitou. A dokonce i Málík jako by občas zapomínal, že je Džóhára osobou s vlastní svobodnou vůlí – očekával, že prostě luskne prsty a ona mu vyhoví. Její nejbližší přítelkyně v New Yorku jí s lítostí prozradila, že je na tom se svou starší sestrou stejně – starší sourozenci se prý vždycky chovají panovačně –, Džóhára ale pochybovala, že by někdo mohl konkurovat Málíkově povýšenosti. Zbožňovala ho, to ovšem neznamenal, že ji jeho rozhodnutí nemůžou tu a tam rozzuřit.

Povzdechla si, od procházející číšnice si vzala sklenku šampaňského, trochu si z ní usrkla a poté ji odložila na podnos další z číšnic. Na dnešní slavnosti byl každíčký detail dotažený k naprosté dokonalosti. Obsluhu zajišťoval soubor Národního baletu – okouzlující baleríny oděné do světle růžových a stříbrných sukýnek tanečním krokem proplouvaly davem. Obrovská mramorová síň, jež pro tuto událost byla otevřena, vystavovala na odiv bohatství a odvěkou slávu země. Okna nabízela na jedné straně výhled do pouště a na druhé pak na pohoří Al'amani. Pompézní schody z bílého mramoru vedly k ohromné umělé laguně nepravidelného tvaru, kterou po celém obvodu osvětlovaly malé ohýnky. Díky

skleněným deskám pečlivě položeným přes okraje se hosté mohli vznášet nad vodou a obdivovat akvabely předvádějící neuvěřitelné synchronizované sestavy. Nad hlavami visící světelné řetězy potom všemu dodávaly snovou svatojánskou atmosféru.

Nic nezůstalo opomenuto.

Džóhára se neubránila dalšímu povzdechu. Samozřejmě, i v New Yorku byla princeznou. Neustále ji diskrétně doprovázeli bodyguardi, přebývala v královském bytě a čas od času se účastnila oficiálních akcí. V postatě ale byla svobodná a mohla si žít svůj vlastní život.

Opravdu se toho dokáže vzdát a vrátit se domů, kde bude pouhou ozdobou? A co její spalující touha být užitečná?

Přelétla očima po místnosti. Do Takúlu se sjeli významní představitelé ze všech koutů světa. Dnešní událost patřila k těm, na něž by si vsadil vskutku málokdo. Mír mezi Íškánou a Takúlem byl takřka protimluvem, přestože válečné napětí mezi oběma zeměmi panovalo už tak dlouho, že šlo spíš o zvyk než co jiného. Při pohledu na pyšně se napařujícího cizího diplomata – zjevně přesvědčeného, že to on dosáhl této předběžné mírové dohody – se Džóhára musela pousmát. Kdyby jen tušil, že jejího bratra by nikdo nepřiměl udělat něco, co sám nechce.

Tenhle mír chtěl. Věděl, že je načas. Odvěké nepřátelství, jež bylo součástí jejich životů po generace, nepřinášelo lidem nic dobrého. Nenávist byla nebezpečná a zbytečná. Kolik lidí za ni muselo zaplatit životem?

Na začátku to možná dávalo smysl. Jak Íškánu, tak Takúl tvořila z velké části nehostinná krajina a oblasti, o které se před sto lety vedly spory, byly ty nejhojnější – se zásobami vody a kvalitní ornou půdou. Boje ale neustaly ani po uzavření majetkové dohody, jež byla vždy velice křehká, a vytrvale hrozilo, že skončí nezdarem. A když se k tomu přidaly ještě kmeny v horách usilující o nezávislost na obou

zemích, které dělaly vše pro to, aby nedůvěra a násilí pokračovaly, byla Džóhára překvapená, že k dnešní historické události vůbec došlo. A z celého srdce doufala, že právě nastolený mír vydrží.

„Nudíte se?“ Hlas, jenž přerušil její myšlenky, ji přinutil otočit hlavu. Po jejím boku stál jakýsi muž. Horní polovinu obličeje mu zakrývala maska z jemného sametu kopírující pevné a symetrické rysy jeho tváře. Měl hranatou čelist, výrazný nos a plné, avšak přesto mužné rty. Jeho vlasy byly tmavé jako hlubiny oceánu a stejně tak fascinující – husté, přirozeně zvlněné, sahající k límci jeho oděvu, a přestože působily upraveně, nemohla se Džóhára zbavit zvláštního dojmu, že se v nich skrývá potlačená divokost a touha po volnosti. Byl vysoký, statný a svalnatý a jeho oči měly barvu tmavého křemene. Z fleku by se mohl ujmout role nějakého antického boha. Na sobě měl bezchybné roucho – černé se zlatými manžetami a límcem –, které perfektně doplňovalo masku na jeho tváři. Vypadal... úchvatně a tajemně.

Nebezpečně.

Lákavě jako ta rebelie, kterou toužila spáchat, takže se přiměla odvrátit zrak... dokud ještě mohla.

„Ale kdepak.“ Přestože by v ní jen stěží někdo poznal takúlskou princeznu, nemohla hovořit tak otevřeně, jak by chtěla. Obzvlášť ne s cizincem.

Cítila na sobě jeho upřený pohled a uvědomovala si, že ji začíná zaplavovat nevysvětlitelné horko. „Byla byste ovšem raději někde jinde?“ pokračoval ve vyzvídání ten záhadný muž.

Z nějakého důvodu s ním chtěla mluvit, být k němu upřímná.

„Já...“ Polkla a stočila k němu oči. Masku jí dodávala odvahu. Mohla díky ní zůstat nepoznaná. Ten muž netušil, s kým právě rozmlouvá, a ona neměla ponětí, kdo je on. Byli prostě dva cizinci. Žádná jména, žádné tituly či hodnosti. Rty se jí pozvolna

roztáhly v úsměvu. „Ještě před dvaceti hodinami jsem byla na Manhattanu.“

„A byla byste tam raději i teď.“

„Tohle je nesmírně významná událost.“ Ukázala rukama směrem do sálu. „Vyhlídka míru s Íškánou po tak dlouhé době naplňuje všechny v Takúlu radostí.“

Jeho oči toho příliš neprozrazovaly. Byly chladné a rozvážné. „Všechny ne.“

„Ne?“

„Je mnoho těch, kteří budou nenávidět a zášť chovat po celý život. Mír nezavládne jen proto, že dva muži lusknou prsty a rozhodnou, že by to tak mělo být.“

„Domníváte se, že lidé nevidí v míru smysl?“

Cynicky se ušklíbl. „Ach tak, bavíme se tu o smyslu, ne o pocitech. To, co člověk cítí, má často pramálo společného s tím, co mu říká rozum.“

To byl bezesporu zajímavý a bystrý postřeh. Džóhára zjistila, že ji ten muž zaujal víc, než by od kohokoli na téhle akci očekávala. Aniž by si to uvědomila, učinila malý krůček, pak další... a najednou spolu kráčeli kolem sálu.

„Přesto věřím, že lidé v Takúlu pocítí obrovskou úlevu. Zejména ti v příhraničních oblastech. Je třeba jednotný postup – jen tak můžeme potlačit neklid v horách.“

Jeho oči, ještě před chvílí chladné jako kámen, ji nyní doslova propalovaly.

„Možná.“

„Nesouhlasíte?“

Jeho rty se znovu posměšně zkřivily. „Nemyslím si, že míru lze dosáhnout tak snadno.“

„Doufám, že se mýlíte.“

„O tom pochybuju.“

Zasmála se. Nemohla si pomoci. Jeho cynismus působil tak strašně přirozeně – jako by si snad ani neuvědomoval, že to dělá.

„Domnívám se, že lidé můžou uposlechnout mírovou smlouvu a řídit se jí,“ pronesl tichým, ponurým hlasem. „Zášť, kterou cítí, bude ovšem umírat dlouhou, pomalou smrtí. Tahle válka zmařila mnoho lidských životů. Netoužila byste se pomstít člověku, který zavraždil někoho, koho jste milovala?“

Jeho slova ji rozesmutnila. Nemohla se ubránit myšlence, že ho ty příšerné nepokoje o někoho připravily. „Myslím, že takové uvažování je špatné. Oběti by neměly sahat k odvetě. Ovšem chápu, že hledat útěchu a ozdravení v odpuštění je mnohem obtížnější než jednoduše oplatit smrt smrtí, bolest bolestí.“

Mlčel. Nebyla schopná říct, jestli souhlasí, nebo ne. Dokázala rozpoznat jen to, že přemýšlí. Došli na konec obrovského mramorového sálu a beze slova pokračovali po schodech dolů. Přestože nebyly nijak strmé, zlehka jí – jako náznak podpory – přiložil ruku na záda.

Bylo to bezvýznamné. Uplně nic. Přesto se jednalo o věc, která by se nikdy nemohla přihodit, kdyby věděl, kým je. Takúlské princezny by se obyčejný člověk v žádném případě nemohl jen tak dotknout! Dnes večer ale nikdo – s výjimkou několika služebných, které jí pomáhaly s přípravami – neznal její totožnost. Sestupovali se schodů a jejich těla se k sobě s každým krokem bezděčně přibližovala.

Pod schody ukázal na okraj jezírka. „Zůstaňte chvíli se mnou.“ Znělo to jako rozkaz a Džóhára měla co dělat, aby potlačila úsměv. Takhle si s ní v Takúlu – ani kdekoli jinde – nikdo nedovolil mluvit.

Souhlasně přikývla. Ne proto, že jí to přikázal, ale proto, že ji momentálně nenapadalo žádné jiné místo, kde by byla raději. Zatímco jeho ruka pořád spočívala na jejích zádech, došli k okraji jezírka. Nacházel se tam vysoký stůl, u kterého mohli postát, a číšnice obratně tančící mezi hosty. Měli tak všechno, co potřebovali, a přesto se Džóhára přistihla, jak říká: „Chtěl byste vidět něco neobyčejného?“

Otočil se k ní, zkoumavě přimhouřil oči a pak krátce pokýval hlavou.

Zmocnila se jí úleva. Přestože by měla cítit nebezpečí, vnímala pouze příval adrenalinu. Vlastně ne, to nebyla tak docela pravda. Pociťovala rovněž vzrušení a její útroby se svíraly nečekanou touhou.

Muž kráčející po jejím boku byl naprosto uvolněný. Jeho přirozená autorita se nedala přehlédnout. Dumala nad tím, jestli to je nějaký zahraniční delegát... nebo snad jeden z mocných průmyslových magnátů, kteří byli do paláce při nejrůznějších příležitostech zváni. Že by šlo o majetného investora do státní infrastruktury? Bohatství a moc z něj přímo sálaly.

Sešli se schodů vedoucích od jezírka, jež byly starší a ne tak dokonalé jako ty hlavní z mramoru, a poté pokračovali dál po široké stezce. Džóhára po celou dobu vnímala žár sálající z cizincovy ruky, která setrvala na jejích zádech, a nemohla se zbavit toho nejpodivnějšího pocitu. Jako by to byl osud. Jako by tohle celé – tahle noc a její rozhodnutí kráčet po jeho boku – bylo napsáno ve hvězdách už strašně, strašně dávno.

Nedokázal říct, proč ji následuje. Od chvíle, kdy ji spatřil na opačné straně přeplněného tanečního sálu, cítil cosi jako naléhavou potřebu. Nutkání s ní hovořit. Sál byl plný nádherných žen oděných v honosných róbách a ověšených drahokamy. Naproti tomu její černé šaty, jež jí přiléhaly k tělu jako druhá kůže, dávaly vyniknout především jejím dokonalým křivkám.

Amír však neměl ve zvyku podléhat fyzické přitažlivosti. Jen touha nestačila.

Tak proč jí dovolil, aby ho odvedla ze slavnosti – když dobře věděl, že za hodinu musí stát vedle šejka Málíka Kádíra a vystavovat na odiv jejich nově navázané „přátelství“? Přinejmenším kvůli přítomným hostům to museli předstírat.

Ve skutečnosti se ale pro Amíra nic nezměnilo. Pořád Kádírovy z hloubi duše nenáviděl. Před devatenácti lety, po smrti svých rodičů, přísahal, že je bude vždycky nenávidět, a hodlal svůj slib dodržet.

„Kam mě to vedete?“

„Trpělivost. Už tam skoro jsme.“ Mluvila s lehkým americkým přízvukem a její hlas byl příjemný a melodický.

„Máte ve zvyku brát muže, které neznáte, do divočiny?“

Zvonivě se zasmála. „Za prvé, tohle se stěží dá nazvat divočinou. Zdejší zahrady jsou dokonale udržované, nemyslíte?“

Na znamení souhlasu tiše sklonil hlavu.

„A co se týče toho zavlékání mužů, které neznám...“ Uprostřed věty se odmlčela, zastavila se a pohlédla na něj způsobem, který mu řekl mnohem víc, než by kdy mohla nějaká slova. Na sametově černé pouštní obloze nad jejich hlavami zářily stříbrné hvězdy, ovšem nikdo a nic nemohlo být oslnivější než žena stojící před ním. Zvedl ruce k její masce. Potřeboval vidět její tvář. Toužil ji vidět celou. Ona ho však zarazila a maličko zavrtěla hlavou.

„Ne. Líbí se mi to takhle.“

Bylo to zvláštní – jako by se jí anonymita, kterou jí maska poskytovala, zamlouvala. Spustil tedy své ruce o něco níž, ona se lehce naklonila dopředu, a jakmile se její tělo otřelo o jeho, nebyl už schopen popírat touhu, jež ho zaplavovala. Připadal si zase jako puberťák poháněný hormony a chtíčem. Kdy naposled se nechal takhle ovládat pudy?

„Pojďte se mnou,“ zašeptala dychtivě. Popadla ho za ruku, propletla své prsty s jeho a vyrazili. Noc byla temná, slavicí hosté daleko, když se ale před nimi zničehonic vynořil obrovský keř, Amír s povděkem uvítal soukromí, které nabízel. Jeho průvodkyně rozhrnula větve, tajuplně se ohlédla přes rameno a poté